

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 5 april 2017
15/4107/B

Zie ook arrest Hof van Beroep Antwerpen van 30 mei 2018 (AR 2017/FA/359)

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Geen schending openbare orde

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Pas de violation de l'ordre public

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 23 december 2015 aangeboden door Meester A. De Pourcq, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Nachtegaalstraat 47, voor en namens:

de hee **A.M.**, (cfr. verzoekschrift),
de heer **A.M.**, (cfr. beëdigde vertaling huwelijksakte),
geboren op [...] te [...] (Marokko) (cfr. verzoekschrift) te [...] (Marokko) (cfr. beëdigde vertaling huwelijksakte), van Belgische nationaliteit, wonende te 2660 Hoboken, [...]

en,

mevrouw **A.N.**,
geboren op [...] te [...] (Marokko), van Marokkaanse nationaliteit, verblijvend in het buitenland, doch woonstkeuze doende bij de heer **A.M.**, te 2660 Hoboken, [...].

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 23 december 2015,
- het schriftelijk advies van de heer E. De Bock, substituut procureur des Konings dd. 29 juli 2016,
- de besluiten namens verzoekers dd. 1februari 2017,
- de stukken.

Verzoeker, bijgestaan door een beëdigd tolk de heer X., en de raadsman van verzoekers werden gehoord in raadkamer op 9 december 2016.

Verzoeker, bijgestaan door een beëdigd tolk mevrouw Y., en de raadsman van verzoekers werden gehoord in raadkamer op 1 maart 2017.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des Konings, heeft zijn schriftelijk advies hernomen. Namens verzoekers werd mondeling gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te [...] (Marokko) op 31 december 2014.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 23 november 2015 (kennisgeving dd. 24 november 2015) de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd en aldus geweigerd dit huwelijk te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde." In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen

enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De informatie die werd verzameld door het openbaar ministerie zet de geloofwaardigheid van verzoekers aangaande hun intentie om samen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen niet op losse schroeven.

Het dossier van het openbaar ministerie bevat in wezen weinig meer dan de verhoren van beide verzoekers, een woonstcontrole waaruit blijkt dat verzoeker alleen woont, stukken met betrekking tot de afgewezen visumaanvraag en de eigen bewijsstukken bijgebracht door verzoekers.

Het mag dan zijn dat een aantal elementen vragen kunnen oproepen en tot voorzichtigheid kunnen aanzetten, maar het louter stellen van vragen en uiten van twijfels volstaat niet als bewijs indien tegenover de vragen en twijfels een aannemelijke uitleg wordt naar voor gebracht die vervolgens niet wordt weerlegd door de weigerende instantie en/of het openbaar ministerie.

De verklaringen van verzoekers omtrent hun kennismaking, het verloop van hun relatie en de wederzijdse kennis van elkaar en hun familie bevatten geen noemenswaardige tegenstrijdigheden van

die aard dat ze niet ook zouden kunnen opduiken bij de ondervraging van reeds lang gehuwde personen bij wie niet de minste twijfel bestaat over hun oprechte intenties.

Het openbaar ministerie wijst op het eerder huwelijk van elk van de verzoekers, waar telkens ook een verblijfsrechtelijk aspect aan verbonden was, en de daarbij horende mogelijkheid van een schijnhuwelijk. Een mogelijkheid volstaat evenwel niet als bewijs en kan hoogstens een reden zijn om huidig dossier kritischer te bekijken.

Zo is het juist dat verzoeker zelf verblijfsrecht bekwam via een huwelijk met een Belgische onderdane. Na acht jaar werd een echtscheiding uitgesproken. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Er is louter sprake van een klacht in dat verband door de gewezen echtgenote. Het is juist dat verzoeker aldus uit ervaring weet dat een huwelijk met een Belgische onderdaan verblijfsrecht kan opleveren, maar uiteraard hoeft dit niet te betekenen dat hijzelf nooit meer een rechtsgeldig huwelijk zou kunnen aangaan met iemand zonder verblijfsrecht in België.

Het verdient overigens vermelding dat de persoon die verzoekster geïnterviewd heeft in Marokko een neutraal advies geeft en met andere woorden na het interview, geenszins overtuigd was van de slechte bedoelingen van verzoeker(s). Meer bepaald worden enkel het eerdere huwelijk van verzoekster en het feit dat reeds één zus van verzoekster in België verblijft als negatief ervaren.

Het feit dat verzoekers in contact zijn gekomen op het huwelijksfeest van een zus van verzoeker via de tante van verzoeker die bevriend is met de moeder van verzoekster, hoeft uiteraard niet te betekenen dat er sprake zou zijn van "bemiddeling" in de negatieve betekenis van het woord. Voor zover geen van de partijen tot een huwelijk wordt gedwongen, is trouwens een huwelijk na bemiddeling in principe volkomen rechtsgeldig aangezien dan de vrije wil in hoofde van de aanstaande echtgenoten aanwezig is. Er is in het ganse dossier niet de minste aanwijzing van enige dwang in hoofde van één van de verzoekers. Het korte tijdsverloop tussen de kennismaking en het huwelijk (net geen half jaar) kan dan weer kaderen binnen de traditie in bepaalde samenlevingen.

Verzoekers brengen tal van bewijselementen bij (onder meer foto's, bewijzen van reizen en van internetgesprekken, geldstortingen), die een intens contact aannemelijk maken. Verzoeker blijkt sinds het huwelijk jaarlijks twee maal naar Marokko te reizen om samen te zijn met verzoekster. Het is waar dat foto's kunnen geposeerd zijn en dat aan dossieropbouw kan worden gedaan, zoals het openbaar ministerie voorhoudt, doch *in casu* wordt minstens aannemelijk gemaakt dat verzoekers een echte relatie hebben, terwijl eigenlijk geen enkel concreet element in het dossier op het tegendeel wijst.

Verder kan het leeftijdsverschil van 16 jaar (verzoeker is ouder dan verzoekster) niet doorslaggevend zijn, nu het niet samengaat met andere bezwarende elementen, die *in casu* wel degelijk ontbreken.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, doch bij gebrek aan een minimaal bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de

huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

Nu het hier een procedure op eenzijdig verzoekschrift betreft, is er geen aanleiding om de kosten in toepassing van artikel 1017 Ger. Wb. ten laste te leggen van enige in het ongelijk gestelde partij. De kosten blijven ten laste van verzoekers.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond als volgt:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt te [...] (Marokko) op 31 december 2014, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR,
- zegt voor recht dat iedere /Belgische overheid, in het bijzonder de Dienst Vreemdelingenzaken, deze huwelijksakte dient te erkennen.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op vijf april tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings